

KNIHY ZÁHAD

MAGDALENA ZACHARDOVÁ

Vzkazy od prastaré civilizace

Copyright © Magdalena Zachardová, 2021

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Magdalena Zachardová, 2021

Redakční úprava Anetta Nová

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

2022

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7633-686-5

Předmluva

My, kteří žijeme v moderní době, ve které jsou počítače, internet a genová technika běžnými věcmi, jsme si zatím nenašli čas, abychom si vzpomněli na své vlastní kořeny. Máme pocit, že naše minulost leží neuvěřitelně daleko – a že téměř vše už bylo objeveno a vysvětleno.

Musíme se tedy vydat na vzrušující cestu do dob, které jsou stále ukryty v paměti lidstva. Stačí jen porozumět poselství, které pro nás uchovály dávné národy právě proto, abychom je my dnes, díky moderním poznatkům, dokázali rozluštit.

Možná pak objevíme odpověď i na tu nejnapínavější záhadu ze všech: Jak jsme se stali tím, čím dnes jsme. A možná že tato odpověď bude překvapivě daleko jednodušší, než si dokážeme představit.

Stále pátráme ve vesmíru po neznámých planetách a bytostech, které by na nich mohly žít. Co když se ale daleko větší záhady skrývají přímo zde, na naší planetě?

Nejkrásnější pocity vyplývají ze záhad. Jsou to pocity, které stojí u kolébky skutečného umění a skutečné vědy. Člověk, který tento pocit nezná, člověk, který už se neumí divit a neumí žasnout, je prakticky mrtvý. Je jako zhasnutá svíce.

Albert Einstein

Úvod

Kniha, kterou jste si zakoupili a právě ji otevřeli, vás musela bezesporu zaujmout. Blahopřeji: Jste jedním z milionů zvědavých lidí na této planetě, kteří se rádi zamýšlejí nad otázkami, jež jsou stále nevyřešené.

Na úvod ale musím podotknout, že kniha *Vzrazy od prastaré civilizace* není a ani nechce být vědeckou publikací. Nemá vás, jejího čtenáře, postavit před vědecky potvrzená fakta, která jsou zaznamenána v odborných publikacích a často jsou pak prezentována jako nezpochybnitelná.

Naopak: Tato kniha má být pramenem vzrušujících informací o hledání vzniku a původu našeho vlastního rodu, zamyšlením nad inteligentními civilizacemi, které mohly obývat naši Zemi před námi a které nám zanechaly o své existenci stopy.

Jsou dokladem toho, že život je nezničitelný, jen prochází koloběhem, v němž se různé dovednosti a technické vynálezy opakují. Také archeologické nálezy svědčí o tom, že obýváme náš svět již po několikáté.

Proto vám nyní předkládám soubor alespoň těch nejzajímavějších záhadných otázek z několika vědních oborů, na které hledáme stále odpověď. Doufám, že vás tato kniha zaujme a že vám přinese zábavu, poučení a inspiraci.

I. Vzkazy od prastaré civilizace

„Proč ale,“ ptá se klasický archeolog, „když tedy v prehistorických dobách existovala technicky vysoce vyspělá civilizace, proč jsme po ní dosud nenalezli ani stopu?“

„Ale ano, stopy jsme našli již dávno! A možná jich objevíme ještě mnohem více, pokud budeme připraveni po nich pátrat.“

Louis Pauwels a Jacques Bergier

Nikdo zatím nevysvětlil, jak je možné, že se některé mýty a legendy stejného obsahu vyskytují i v těch nejodlehlejších koutech naší planety. Zbývá je jen posbírat – a potom složit do jedné jediné skládky.

Nacházíme tak důkazy, že v minulosti existovala prastará civilizace, která byla na vysokém stupni rozvoje. Její příslušníci ovládali pokročilé technologie, znali a používali létající stroje. Tato společnost zasáhla do vývoje celého lidstva, zejména velkých říší, jako byly Mezopotámie, Indie či Egypt.

Platí názor, že podobné teorie nejsou podloženy žádnými hmatatelnými důkazy. To ale není pravda. Existuje celá řada artefaktů, které jsou více než hmatatelné, ale

bohužel nezapadají svou moderností do zažitých představ o minulosti.

V důsledku toho jsou tyto artefakty opatřeny naprosto nesmyslnými popisky a posléze uloženy do nejdlehlějších muzejních zákoutí, kde asi přece jen tolik nepobuřují návštěvníky. Ve hlubokých sklepeních archeologických muzeí díky tomu leží v prachu tisíce záhadných nálezů.

Máme však ještě naštěstí jinou možnost, jak poznat pravdu, i když to není na první pohled patrné: Kmenové báje a pověsti nám podávají zprávy, které tyto hmatatelné důkazy mohou nahradit.

Bývají zaznamenány někdy sice v neúplné podobě, často jsou to pouhé útržky díky uběhlému času, přesto jejich obsah stojí za to, abychom ho podrobně prozkoumali. Rozhodně by byla chyba nechat se přitom odraďovat různými tajemnými – a musíme přiznat, že i někdy opravdu zvláštními – abstraktními názvy.

Právě za nimi se totiž mohou skrývat vyspělé technologie. Je to proto, že některé události jsou zde popisovány lidmi, kteří nikdy ve svém životě neměli příležitost se s moderními vymoženostmi setkávat jako my. Příkladem toho je, jak dnes žijí příslušníci kmenů v deštných pralesích nebo v australské buši.

Lidé jako oni mohli přece snadno v dávných časech pokládat létající stroje za prostředky bohů a počítač za jakousi kouzelnou skříňku, která umožňuje jejímu majiteli sledovat vše, co se děje, a to i ve značně vzdálených oblastech světa.

Člověk je prostě zvláštní stvoření. Místo toho, aby se dostatečně poučil z historie, většinou všechny nové myšlenky, které se vynoří, ihned zpochybňuje, a jejich autoři se stávají terčem posměchu.

Může se proto snadno stát, že tajemství, které odhalíme, nám bude připadat jako zcela nevěrohodné a příliš fantastické. Nesmíme však zapomínat, že v historii už přece mnohokrát došlo k tomu, že se původně neuvěřitelné teorie a vynálezy, jako například létání, staly skutečností.

Uvedme jen několik takových náhodných případů:

Ještě před půlstoletím vážení vědci dokládali toto:

„Člověk by jistě zemřel strašlivou smrtí, kdyby letěl v dopravním prostředku rychlejším než zvuk, stejně tak, jako kdyby se odhodlal podstoupit operaci srdce.“ Máme k dispozici i zábavná pojednání *„o nemožnosti klonovat zvířata“* a také o domnělém podvodu, když kdysi někdo odvážně tvrdil, že je *„schopný zaznamenat lidský hlas“*.

Faktem je, že se časem, jak všichni víme, právě všechno tohle stalo celkem běžnou součástí našeho života. Jde pouze o to, aby se vědci nebránili přijmout něco zdánlivě *nemožného*. K tomu přece stačí uplatnit jenom trochu otevřenosti a fantazie.

Matematika a lékařství, které ovládaly nám známé starověké národy, byly na tak vysoké úrovni, že nám nezbývá než se ptát, odkud se všechny tyto vědomosti vlastně vzaly. A ještě něco: Naši předkové měli také rozsáhlé znalosti o planetách.

Starověcí astronomové znali už před tisícovkami let tajemství pohybu vesmírných těles, rozměry Slunce, Měsíce a různých planet, věděli o precesi rovníkennosti, prováděli složité výpočty, daleko přesahující naše chápání, a to všechno v době, kdy lidé měli podle historiků žít v jeskyních, oblékat se do zvířecích kůží a jako zbraně používat pouhé klacky.

A co víc, na tisíce let starých sumerských pečeti-dlech vidíme obrázky okřídlených koulí. Indické eposy, také staré tisíce let, hovoří o létajících strojích zvaných

vimana, o vznášejících se městech a o strašlivých zbraňích bohů, kteří mezi sebou vedli války.

Egyptské texty popisovaly nebeská plavidla a na reliéfech vytesaných na zdech pyramid byl častým motivem okřídlený disk. Pokud to shrneme, výsledkem je, že téměř všechna světová náboženství obsahují informaci, že kdysi navštívila naše předky jakási *božstva*, která s sebou přinesla podivuhodné vynálezy a znalosti. Ty pak předávala dalším a dalším národům světa.

Kdo asi byli tito neznámí bohové? Byli to opravdu, jak se dnes domnívají zastánci v současnosti moderní teorie dávných archeoastronautů, návštěvníci z vesmíru, anebo náleželi k pradávne vyspělé civilizaci, zaniklé při nějaké velké katastrofě, o které dosud nic nevíme?

Nejstarší obrazy těchto tajemných bytostí nacházíme i na stěnách jeskyní. Někdy jsou tyto postavy dokonce obuté a oblečené do moderního oděvu, přestože místní obyvatelé chodili – a někde dosud chodí – vždy bosí a téměř nazí. Podivní návštěvníci navíc třímají v ruce cosi jako pušky, a nad nimi létají, jako by toho nebylo snad dost, podivuhodné objekty.

Existují také dokonalé starověké mapy, o nichž nevíme, odkud pocházejí, ani kdo je zhotovil. Na jedné z nich je dokonce zakreslena Antarktida – ovšem bez ledového příkrovu, a to dávno předtím, než byl tento mrazivý kontinent vůbec oficiálně objeven.

Jindy se v uhelných vrstvách objevují záhadné artefakty, které nás udivují moderním technickým provedením nebo že jsou zhotoveny z materiálů, které nedokážeme vyrobit ani dnes. Jejich existenci vědci dokážou jenom těžko vysvětlit.

Stejně tak se dnes mohou přesvědčit tisíce turistů ročně navštěvující stavby Inků v Peru, že zatímco pro tyto dávné

stavitele, kteří je zbudovali, se jednalo o nejběžnější způsob, jak své dílo zabezpečit proti zemětřesení, pro nás by to byl neuskutečnitelný projekt. A všechny tyto kameny byly tvarovány, jako by to byla dětská plastelína.

Nemůžeme přece donekonečna zavírat oči před faktem, že podobné důkazy jsou nacházeny na všech kontinentech, přestože jsou často v tichosti zařazeny mezi *zatím neobjasněné nálezy* či *různé* a uloženy bez mediální publicity v archeologických sbírkách do některé z mnoha zaprášených krabic v naději, že zájem o tyto nevhodné předměty postupem času sám opadne.

Čemu máme vlastně věřit? Tomu, co nám vtloukali do hlavy ve škole učitelé, že podle evoluční teorie člověk postupně nabíral rozum a podle toho vypadal jeho vzhled, oblékání i nástroje, či tomu, že to bylo všechno úplně jinak a před věky tak dávnými, že se to téměř bojíme vyslovit, mohly existovat na matičce Zemi bytosti daleko bizarnějšího vzhledu, či naopak mnohem rozvinutější, než si dokážeme představit?

Ale jsou tu i další dosud nevysvětlené nesrovnalosti, které se do té naší zaběhnuté a všemi uznávané skládanky jaksi vůbec nehodí a jsou více než hmatatelné. Některé z nich nám nedávají spát.

Pokládáme se za vrchol všech živých stvoření a za výkvět lidské civilizace, a přesto neumíme vysvětlit, proč navzdory tomu po celém světě narážíme na neuvěřitelně staré stopy lidských nohou, někdy obřích rozměrů, otisknutých v sopečném popelu či ve zkamenělých vrstvách – mnohokrát hned vedle stop dinosaurů.

Čeho jsou tyto stopy asi důkazem?

Odpověď je až nečekaně snadná: Jsou důkazem toho, že stáří lidského rodu budeme muset znovu přehodnotit a posunout postupně – díky dalším překvapivým

archeologickým nálezům – jeho vznik možná dokonce o celé miliony a miliony let do minulosti.

Napadá nás proto otázka: Kdo obýval naši planetu před námi? Jaká podivná a zjevně velice inteligentní společnost dokázala shromáždit všechny ty neskutečné vědomosti, na něž narážíme na každém kroku?

Dnešní civilizace, ke které se my všichni tak hrdě hlásíme, stojí proto viditelně na základech mnohem dávnějších, a všechno ukazuje na to, že inteligentní druhy bytostí podobných člověku mohly obývat naši planetu již mnohokrát.

Stopy, kam se podíváš

Amatéřský archeolog Michael W. Meister se dne 3. června 1968 se svou ženou Mabel, dvěma dcerami a manželi Shapeovými vydali hledat zkameněliny fosilních trilobitů v prostoru Antelope Springs ve státě Utah v USA.

Pátrání po fosiliích bylo odjakživa jeho nejmilejším koníčkem, takže se často vydával hledat s kladívkem v ruce zbytky těchto tvorů, obývajících prvotní oceány a bažiny naší planety před 500 miliony lety.

Tentokrát mu štěstí příliš nepřálo, žádné fosilie se neobjevovaly, ale to se mělo brzy změnit. Za malou chvíli na něho totiž s jásotem zavolala děvčata, aby se přišel podívat na jejich objev. Meister na první pohled na skále neviděl nic pozoruhodného, ale protože měl dobrou vůli nebo se prostě snažil udělat oběma děvčatům radost, klepal kladívkem do skály na určeném místě.

Jaké bylo jeho překvapení, když se od skály odloupila jakási podivná destička, na které se rýsovaly otisky

lidských nohou. Nebyly to však otisky bosých nohou, jak by se dalo čekat, ale naprosto zřetelné otisky podrážek bot zašpičatělého tvaru.

Stopy byly 32,5 centimetrů dlouhé, v chodidle 11,25 centimetrů široké a v patách měřily jen 7,5 centimetru. V místě paty byl otisk zřetelnější, jak tvor, který je tu zanechal, při chůzi přenesl váhu na patu. Čí bota tu asi tak před miliony lety mohla rozšlápnout trilobita?

Otisky bot Meistera příliš nezajímaly, rozhodující bylo, jak jsme již poznamenali, že levá noha podpatkem rozšlápla trilobita, vymřelého pravěkého korýše, který byl zkamenělý, a proto měl Meister z nálezů velkou radost.

Ihned zanesl nečekaný objev profesoru Melvinu A. Cookovi z univerzity v Utahu, a ten ho posoudil jako velmi zajímavý. Doporučil Meisterovi, aby se obrátil na geologa Brada Steigera, což Meister také neprodleně učinil. On i ostatní geologové po pečlivém zkoumání nakonec otisky zařadili do období kambria, tedy do doby před 570 miliony lety.

Jak se dá tento nález vysvětlit? Velice těžko. Navíc byly v oblasti Antelope Springs objeveny ještě další dva stejné otisky. Tady už nejde o indicie nebo o legendy, nad kterými snadno mávneme rukou. Fosilní otisky jsou realitou. Můžeme si je osahat, potěžkat a prozkoumat je například pomocí mikroskopu. Jsou prostě zde.

Podobně šokujícím objevem byl otisk boty v mušlovém vápenci v Nevadě, pocházející z doby triasu, kde dokonce můžeme obdivovat opravenou, seřiznutou a poté sešitou podrážku, který způsobil vědcům naprosté zhroucení představ o výskytu člověka na Zemi. Jsou totiž staré 160 milionů let. Stejně jako později nalezené otisky obuvi z uhelné sloje ve Fisher Canyonu v Nevadě. Ve sloji staré 160 až 195 milionů let byly tyto otisky objeveny v roce

1927. A protože uhlí má tu vlastnost, že všechno výborně uchová, můžeme na podrážkách vidět i stopy jakési tkané nitě!

Člověk se prý ale objevil na této planetě až za dalších 157 milionů let. To byl ovšem primitivní bytostí, která teprve asi před 25 000 lety začala nosit na nohách něco jako obuv. Komu potom nalezené otisky mohly patřit?

Zvláštní otisk, který je velmi podobný podrážkám obuvi užívané kosmonauty, připomínají také již dobře známé zesklovatělé otisky, staré sto tisíc let, z pouště Gobi.

Nález lidských šlápějí se však neomezuje jenom na souš. Jsou k vidění dokonce i pod vodou. V roce 1954 při snímkování mořského dna u Severního Irska zaregistroval doktor Antony Laughton z Oceánografického ústavu v Londýně v hloubce 4 500 metrů něco, na co nebyl ani trochu připravený: Dobře viditelné zkamenělé otisky lidských nohou!

A komu asi patřily otisky nohou z Tanzanie v oblasti Laetoli, severně od jezera Eyasi? Britský antropolog a paleontolog Louis Leakey (Louis Seymour Bazett Leakey, 7. 8. 1903 – 1. 10. 1972) zde učinil opravdu unikátní objev. Stáří této geologické vrstvy bylo určeno (pomocí radio-karbonové metody) na 3,6 až 3,8 milionu let.

Tím se tyto záhadné stopy řadí k vůbec nejstarším dosud nalezeným otiskům lidské nohy na naší planetě. Počítač odhalil pomocí simulace i to, že ti kdo je zanechali, šli rychlostí zhruba 1 m/s, což odpovídá pomalejší pohodové chůzi. Mary Leakeyová napsala, že se tato bytost pohybovala „naprosto vzpřímeně“.

Je tedy více než jisté, že tyto stopy nemohli zanechat žádní opičí předchůdci. Kdo asi byl tento náš tajemný předek, když v té době nemohlo být po lidském rodu homo sapiens ani vidu ani slechu?

Stejně záhadných je i sedm dokonale zachovalých stop z Keni z oblasti Ileret, které jsou staré *jen* 1,5 milionů let. Tyto otisky byly zkoumány technologií 3D a počítač ukázal, že na chodidle je dobře znatelná klenba, palec směřuje rovnoběžně s prsty a při chůzi už byla váha přenášena od paty ke špičce, což je znak charakteristický pro člověka dnešního typu.

Dá se tedy s jistotou tvrdit, že ten kdo se procházel v těchto místech před takovou neskutečně dlouhou dobou, nejenže nepatřil k rodu *Australopithecus afarensis*, ale ani k žádnému podobnému druhu.

V roce 2003 odhalili archeologové, co jsou zač zkamenělé stopy, které objevil amatérský archeolog Paul Abell roku 1978 v jižní Itálii na svahu sopky Roccamonfina, staré 325 000 – 385 000 let.

Tyto stopy, známé pod názvem Ďáblova stezka, tu zanechalo ve starší době kamenné několik dávných Evropanů v čerstvém sopečném popelu. Stopy jsou velice dobře znatelné, na některých lze rozpoznat, kdy který jedinec zrychlil chůzi, kde uklouzl nebo jak si při jistě nelehkém zdolávání strmého svahu sopky pomáhal rukama.

Podle vzdálenosti stop od sebe bylo možné určit i rychlost chůze a vypočítat výšku a váhu bytostí, které je tu zanechaly v době před dalším výbuchem sopky. Ta pak stopy překryla vrstvou popela, a tím byly zakonzervovány až do dnešní doby.

Velkou pozornost vzbudil i další objev učiněný v Austrálii, kde ředitel Muzea Mount Yorku archeolog Rex Gilroy odhalil zkamenělé stopy brontosaura a hned vedle nich otisky nohou obřích lidí.

Podobné stopy byly objeveny v Turkmenistánu (a také u texaského Temple). V roce 1983 vyšel v listu *Moskovskije novosti* (č. 10, str. 24) článek o nálezu otisku lidské nohy,

dobře viditelné v hornině staré 150 milionů let, a to hned vedle zkamenělé obří tříprsté stopy dinosaura.

Na konci II. světové války našel americký zoolog Ivan T. Sanderson (1911–1973) v jedné skalní štěrbině tři lidské lebky o průměru 46 až 61 centimetrů. Zajímavé je, že v téže době objevili archeologové amatéři v kalifornském Údolí smrti kosti obávané šelmy – tygra šavlozubého, dále dinosaura a lidského obra.

Poměrně nedávno, roku 2008, v Gruzii poblíže města jménem Bordžomi odhalili archeologové i další kosti obrovských rozměrů. A pravděpodobně to není náhoda: Lidé si v tomto kraji předávají z generace na generaci příběhy o tajemných velikánech, kteří kdysi žili ve skalách. Výška nalezeného obra byla odhadnuta na úctyhodné tři metry.

Na základě tohoto objevu se vědci domnívají, že obřích nálezů bude stále přibývat. A po nich budou následovat další a další, jako potvrzení odkazů na obry, které nacházíme v mnoha mýtech světa.

Pozůstatky lidí byly nalezeny také poblíže utažského Moabu, kde řídil vykopávky Joe Taylor, který vedl rovněž vykopávky dinosaurů v Coloradu. Zhruba 15 metrů pod zemským povrchem tady byly objeveny celé části lidských koster. Ležely v takzvaném dakotském pískovci, známém jako geologická vrstva, v níž se často nacházejí pozůstatky dinosaurů. V jedné a téže geologické vrstvě tak byly nalezeny kosti člověka a dinosaurů. Díky tomu mají někteří vědci tendenci posunout počátek lidstva stále více do šera dávnověku.

Dalším šokujícím objevem byl nález učiněný nedaleko Glen Rose u Chalk Mountains. Jde o již dobře známý zkamenělý lidský prst. Byl podroben důkladnému zkoumání a při tom bylo zjištěno, že patřil zřejmě ženě; náleží

k němu i dokonale zachovalý nehet. Zarážející je jen jeho velikost, je téměř o 20 % větší, než je tomu u dnešního typu člověka. Že se opravdu v tomto případě nejedná o nějaký padělek, je na první pohled zřejmé. Odborníky navíc nijak nepotěšilo, že při detailnějším ohledání pomocí rentgenového vyšetření byla objevena v tomto záhadném kousku lidského těla původní kost i se dření.

Jak je vidět, naše dosavadní představy o uspořádání světa jako takového budeme muset nutně přehodnotit. Naše dosud skálopevně uznávaná radiokarbonová metoda uhlíku C14 se prostě ukazuje v mnoha případech jako scestná a nepřesná. Možná proto, že se při dosavadních odhadech vycházelo vždy z faktu, že podíl uhlíku je ve vzdušném obalu Země stálý. To by ale mohl být zásadní omyl, protože se ukazuje, že Země prodělala mnohokrát velké klimatické změny. Díky tomu se mohl podíl uhlíku v ovzduší změnit, a proto se může stát, že při náhodném experimentálním určování stáří ulity dosud žijícího hlemýžďe došli odborníci k naprosto nečekanému výsledku: dvacet sedm tisíc let!

Cesty obrů a dinosaurů

Díky nálezům stop dinosaurů a lidí stojí paleontologové a geologové před skoro neřešitelnou otázkou: Jak si mají vysvětlit lidské stopy, mnohonásobně větší než mají dnešní lidé, které tu vidíme téměř souběžně s otisky dinosaurů nohou?

Mohli tedy žít lidé a dinosauři společně? Jakým směrem se, tedy alespoň podle nás, ona pozvolná evoluce ubírala? Jak je možné, že v mladších geologických vrstvách

nacházejí vědci často primitivní a nevyvinuté formy života, kdežto v mnohem starších vrstvách naopak formy vysoce vyvinuté?

Nález učiněný v roce 1908 v korytu řeky Paluxy poblíže města Glen Rose v Texasu, USA, nijak nenasvědčuje tomu, že by lidé nemohli být současníky dinosaurů. Právě naopak.

V Paluxy River se po celá desetiletí v jedné a téže nyní již ztvrdlé vápencové vrstvě, jejíž stáří odhadují geologové přibližně na 140 milionů let, nacházejí otisky, které řádně zamotaly hlavu vědcům i záhadologům.

Tyto stopy pravidelně se střídajících pravých a levých nohou tvoří celé stezky neboli traily, hned vedle zka-menělých dinosauřích šlápot. Vrstva měkkého vápence musela ztuhnout krátce poté, co tudy ti, kdo je tu zane-chali, prošli.

Kousek od nich byla nalezena stezka se sedmi dobře viditelnými otisky velké kočky – pravděpodobně šavlo-zubého tygra – pěkně za sebou v geologické vrstvě, v níž jsou stopy dinosaurů.

Otisky, které by měly být lidské, byly zpočátku poklá-dány jen za erozí poněkud zdeformované otisky tříprs-tého dinosaura, avšak bylo nápadné, že vykazovaly hru-bou podobnost s obrysem, co by zanechala lidská noha. Nelze ale vysvětlit, jak je možné, že na stopách je velmi dobře rozeznatelný nejen tvar, ale i podrobnosti, jako je otisk palce, nebo dokonce všech prstů. Navíc jsou stopy pěkně za sebou uspořádány v délce kroků.

Zkamenělé stopy lidských nohou, jejichž stáří se uvádí mezi 150 až 300 miliony let, tedy v době ještě před érou dinosaurů, jsou vědecky zdokumentovány v několika amerických státech. Zkamenělé lidské stopy jsou prostě pro vědce hádankou.

Dinosauři vládli planetě Zemi miliony let

V Austrálii, v oblasti ležící západně od Blue Mountains, našel archeolog Rex Gilroy otisky obrovských lidských nohou a také palice, sekery, nože, obří páteř a stoličku o rozměrech 5 x 8 cm. V oblasti Kimberley u Wintonu byla nalezena dokonce 80 kilometrů dlouhá dinosauří stezka, na níž vidíme několik tisíc zkamenělých stop.

Jednoznačným důkazem o existenci dinosaurů souběžně s lidmi jsou skalní malby prehistorických indiánů Anasaziů, o nichž nikdo neví, kdo byli, odkud přišli ani kam pak beze stopy zmizeli, v Natural Bridges Monument v USA.

Je zde vyobrazen skupinový portrét dvou lidí a dvou dinosaurů, podle druhu zřejmě diplodoka a brontosaura, kteří obývali naši planetu před 150 miliony lety!

Na tři metry vysoké skalní malbě, na ploše dva krát tři metry, tady před sebou vidíme dva typické Anasazie. Nikdo pravost těchto vyobrazení nezpochybnil. Ale hned

vedle je vyobrazen dinosaur, podobající se apatosau-
rovi (dřívější název pro brontosaura), na něj má však při-
liš dlouhý ocas.

Mohl by to tedy být spíše diplodokus, který dosahoval
délky 27 metrů. Tento obraz je sám o sobě dosti půso-
bivý, je tu však ještě jedno překvapení: Hned vedle něho
je vyobrazen o něco menší stegosaurus.

Podle oficiálního pojetí žil stegosaurus ve stejné době
jako diplodokus, tedy před 150 miliony lety. Stegosaurus
dorůstal délky sedmi metrů. Oba tito dinosauři byli iden-
tifikováni teprve roku 1877 a 1878. V tomto případě je tak
zcela prokázáno, že umělec na vlastní oči viděl a namalo-
val dva různé dinosaury.

Je možné, že by dinosauři mohli existovat ještě v ofi-
ciálně datované éře Anasaziů? Ale když je dokázáno, že
obraz na skále je pravý, mohl někdo domalovat dinosaury
až dodatečně? Praobyvatelé obývali tento kraj v letech
700 – 1 500 n. l. Pokud tyto obrazy pocházejí z tohoto
období, musí být tedy definitivně pravé.

Jak tomu někdy bývá, ostatní skalní malby by mohly
být také staré, avšak nelze je datovat. U kreseb Anasaziů
je tomu ale jinak: Celý obraz je pokryt tmavým povlakem,
jemuž Američané říkají *desert varnish* – pouštní lak.

Geologové se shodují na tom, že tento *lak* vzniká velice
pomalu. V tomto případě byl obraz dinosaurů chráněn
skalním převisem, protože pouštní lak tu kryje velice silná
vrstva. Existuje ještě více podobných skalních obrazů
s povlakem z pouštního laku.

Jeden z nich byl objeven také v severní Arizoně, kde
výprava našla vyobrazení dinosaura. A sotva pět metrů
vedle něho byl zpodobněn mamut společně s člověkem.

Kdo kráčel Údolím dinosaurů?

Lidstvo se prohání – podle názoru vědců – na povrchu matičky Země maximálně tři miliony let. Mezi člověkem a dinosaury by tedy podle evoluční teorie měla ležet časová propast přibližně 75–100 milionů let.

V takovém případě by nemohl logicky spatřit na vlastní oči dinosaura žádný člověk ani koutkem oka. Všechno je přesto jinak: Lidé nejenže se neobjevili na Zemi až po vyhynutí dinosaurů, ale byli podle všech známek dokonce jejich současníky – a to je také důvod, proč se našlo mnoho pozdějších vyobrazení lidí a různých druhů dinosaurů.

Ale vraťme se k údolí Paluxy River: Americký archeolog Hilton Hinderliter, který zde kopal v roce 1984, říká:

„Vlastním rukama jsem odkryl otisky stop dvou dinosaurů a jednoho člověka. O jejich pravosti nemůže být sebemenších pochyb. Znamená to jediné: V době dinosaurů žili lidé.“ /Magazin Press/

V Národním parku v Údolí dinosaurů se nachází „Clark Trail“ neboli „Clarkova stezka“ a „Taylor Trail“ neboli „Taylorova stezka“, jak byly pojmenovány po svých nálezcích.

V této kdysi pouštní oblasti se díky občasným deštům před mnoha miliony let vytvořilo několik jezírek, ke kterým chodili pít dinosauři. *V bahně pak zanechali otisky. Jenže tůňky brzy vyschly, stopy se zpevnily, později krajinu zaval písek – a stopy začaly kamenět.*

Díky tomu jsou všechny zde nalezené stopy stále dobře rozeznatelné. Aby byl omyl vyloučen, jednu takovou stezku tvoří hned patnáct dinosauřích stop. Místní obyvatelé ukázali v roce 1968 Stanu Taylorovi místa, odkud

byly některé otisky vyříznuty a následně prodány, přesto jich tady zbyl dosud velký počet.

Lidské otisky vzbuzují dojem, že tehdejší člověk kráčet v dinosauřích stopách. To se zdá být celkem logické, protože zdejší terén byl bahnitý, a proto jistě bylo jednodušší běžet nebo jít v již existujících stopách, k čemuž se, jak sami uznáte, tyto 35,5 cm velké otisky ideálně hodily.

Jeden z těchto otisků byl nalezen v roce 1940 a nyní je uložen v místním muzeu pod názvem *Burdickův otisk*. Je pravda, že tento dávný člověk byl poněkud robustnější: vědci určili jeho přibližnou výšku na 305 centimetrů a váhu okolo 450 kilogramů.

Právě nezvyklá velikost lidské nohy byla důvodem, že se na tyto nálezy jednu dobu pohlíželo jako na padělané. Ale pokud by někdo chtěl něco takového napodobit, proč by potřeboval vytvářet něco tak málo hodnověrného?

V roce 1978 byl v Údolí dinosaurů kromě stop velkého ještěra navíc identifikován i pěkně zachovalý otisk dětské levé ruky. Tento příklad názorně ukazuje, jak je tradiční věda málo ochotná změnit ustálený názor – a převzít jiný, progresivnější a modernější, avšak odporující zaběhnutým zvyklostem. Přesto důkazy pro vznik nových, a proto daleko pokrokovějších názorů nacházíme stále častěji.

Obzvláště mnoho dinosauřích koster a zkamenělých stop se nachází v jihozápadní části USA. Tyto oblasti kdysi totiž ležely na okraji jurského kontinentálního moře v Severní Americe. V období křídý byla tato území většinou zaplavena, a proto nacházíme z tohoto mladšího období dějin jen velmi málo reliktnů nebo téměř žádné.

Zajímavé je, že se o mnoho milionů let starší kostry dinosaurů dochovaly daleko lépe než ty lidské. Dosud